

Francesc Haro (Olot, 1967). Llicenciat en filologia hispànica, és professor de llengua i literatura a Secundària. Ha treballat com a corrector i traductor per a diferents editorials. El 2008 va publicar el relat «Per què s'acaba el gas, als encenedors?», dins del llibre de contes *Qui no emprèn el gat pentina*, una iniciativa de la Jove Cambra de Girona.

L'individu ben equilibrat està boig

Després de creuar el pont de Vincent Thomas, que uneix Terminal Island amb San Pedro, li vaig dir al taxista, amb el meu horrible anglès, que s'aturés davant de l'Acapulco Mexican Cantina. Volia saber per endavant on m'havien citat per a l'entrevista. No eren encara les onze del matí però la calor ja era insofrible, i es feia prou evident a la roba, que s'amarava de l'enganxosa humitat característica dels estius californians. Com que encara disposava d'una mica més d'una hora, ho vaig aprofitar per buscar una botiga de licors. Un amic m'havia xerrat que Bukowski —Hank per als amics, Charles per als editors, Henry al registre civil i Henry Hank Chinanski als seus llibres— salivava per un Riesling. No va ser gaire difícil trobar-ne una, perquè aquell carrer estava infestat de botigues de licors i locals on, si et despistaves, podies sortir amb el tatuatge d'una calavera a l'esquena o un *piercing* a la llengua. A l'entrada, hi penjava un cartell on es podia llegir «East Side. Liquor

Store». El mànager de la botiga, un gegant d'aspecte bonàs, me'n va recomanar un de la zona d'Alsàcia. Vaig pagar resignat els quaranta dòlars que costava l'ampolla i vaig tornar cap a l'Acapulco Mexican Cantina. Era un restaurant nostàlgic, que et submergia en l'època daurada del cinema de Hollywood. Vaig seure a l'ombra d'unes palmeres, que creixien insurgents en un pati interior del restaurant, i vaig demanar una cervesa freda al cambrer. A la meua esquerra hi havia un cartell de la pel·lícula *9½ Weeks*. Una espatarrant Kim Basinger em donava la benvinguda al somni americà. Mentre esperava la cervesa, vaig treure un llibre de Charles Bukowski de la meua bossa. Estava capficat en la lectura quan un home que rondava la seixantena, pell blanca endurida pels excessos, mirada transgressora, cabells grisos desendreçats i barba descurada, vestit amb una camisa de quadres negres i vermells que li donava aspecte de llenyataire, em va interrompre amb la seva veu esqueixada per la nicotina.

—Tu deus ser en Morrissey, en Bart Morrissey?

Vaig ser incapaç de respondre. La presència fantasmal d'en Bukowski m'havia dut a un estat de letargia. D'inacció.

—Cagumdéu. El *New Yorker* m'envia un *putu* becarí per entrevistar-me? Encara ets a temps de fer alguna cosa profitosa a la vida —sempre recordaré el moviment dels seus llavis quan escopien aquestes paraules—. Els periodistes sempre han estat una colla de cabronassos. Fills de puta. Mai vau mostrar cap interès pels meus textos. Jo no era Hemingway. Tampoc volia ser-ho. I ara voleu saber què cony és de la meua vida.

Aquell carrer estava infestat de botigues de licors i locals on, si et despistaves, podies sortir amb el tatuatge d'una calavera a l'esquena o un piercing a la llengua

> **Il·lustracions:** Carme Sanglas, Barcelona, 1953. Llicenciada en

història de l'art per la Universitat de Barcelona, ha fet també estudis de belles arts. Des del 1986 viu i té l'estudi a Ordís (Alt Empordà). El seu treball parteix de tècniques i referents clàssics de moltes procedències i èpoques per representar coses i vivències amb un sentit alhora actual i atemporal.

Bukowski era, però, un venedor de bíblies, un xerraire compulsiu, un inventor d'històries. I així és com vaig conèixer la faceta més fosca d'aquest personatge. Perquè el màxim representant del realisme més brut no era una persona de carn i ossos. Fa temps que va deixar de ser Charles Bukowski per convertir-se en Henry Chinanski, el seu *alter ego*. Em va explicar que, com que al principi cap revista literària volia publicar els seus contes, va haver de treballar en una fàbrica de galetes per a gossos. Em va dir que emprava la seva

columna setmanal, al diari *Open City*, per airejar falsedats de persones que ell creia que alguna vegada l'havien traït. Que després que un jove poeta de qui s'havia fet amic begués fins a morir, n'havia intentat seduir la vídua. Que encara que sempre presumia de la seva promiscuïtat sexual, havia passat temporades llargues sense tenir relacions carnals. I, quan ja estava completament borratxo, em va confessar que havia coincidit amb l'Allen Ginsberg, en un recital poètic, i que li havia dit a la cara que des de *Howl* no havia escrit més que merda.

Després de dues hores de xerrameca, em va dir que havia d'anar a buidar la bufeta. Es va aixecar de la cadira amb dificultat, va deixar escapar un altre «fill de puta» i es va dirigir cap als banys fent tentines. Ja no el vaig veure més. Havia deixat escrit un poema en un tovalló:

Esperant la mort
Com un gat
Que està a punt de saltar sobre
El llit

Em fa tanta pena
La meua dona

Ella veurà aquest
Cos
Blanc
Rígid
El sacsejarà una vegada i després
Potser
Una altra:

En Hank no
Respondrà...

Estava inacabat. Vaig col·locar el tovalló dins del llibre que estava llegint i ho vaig guardar tot a la bossa. Em vaig adonar, aleshores, que no li havia donat l'ampolla de Riesling.

FRANCESC HARO

Bukowski era, però, un venedor de bíblies, un xerraire compulsiu, un inventor d'històries. I així és com vaig conèixer la faceta més fosca d'aquest personatge